



Ivana Havranová

DENNÍK
slovenskej
MANZELKY

MARENČIN PT



Dennik slovenskej manželky

IVANA HAVRANOVÁ

Denník slovenskej manželky

MARENČIN PT

© Ivana Havranová, 2016
© Marečnin PT, spol. s r. o., Bratislava, 2016
Jelenia 6, 811 05 Bratislava
marencin@marencin.sk www.marencin.sk
Cover © Marečnin Media, 2016
Design © Marta Blehová, 2016
Jazyková úprava Sylvia Sachs
537. publikácia, 1. vydanie

ISBN 978-80-8114-632-9

PROLÓG

Najskôr som sa vydávať nechcela. Teda... ani len vo sne. Napokon... bolo mi tak fantasticky! Mala som osemnásť, všetci sa pri mne cítili ohromne, vyvolávali ma na žúrky a stretnutia, všeličo a všelikomu som povybavovala, pozariadovala... Ak človek dokáže pomáhať tým, čo sa vo svete neorientovali, priatelia nechýbajú.

Keď však prišiel ten jeden, ten najdôležitejší, stratila som dych. Nie, nemám astmu! To mi ho on vyrzil! Stála som ako prikovaná k železnej tyči a pozerala na zjavenie, pozerala...

To isté však robil aj on: Vidím anjela, povedal napokon, chytil ma za ruku a odkráčali sme na kávu do neďalekej kaviarne. Až tam som sa spamätala, až tam som sa začala správať dôstojne a babsky rozmarne. Pravdaže som na neho nežmurkala! To teda môj štýl nie je! Skúšala som však zapôsobiť ešte viac a ešte viac... až sme sa po roku chodenia ulicami a povalovania sa po stoličkách starých kín napokon rozhodli pre svadbu.

No a ja som si povedala, že si začnem písať denník. Lebo raz mi ktosi povedal, určite nejaká múdra žena, aby som to robila. S vlastným denníkom sa vraj človek nikdy nenudí a navyše... po rokoch sa tak nasmeje ako s nikým.

Začnem teda svadbou, veď bez nej by nijaký denník manželky neexistoval. Ani tej slovenskej! A to značí oveľa skromnejšej, oveľa viac pozväzovanej spoločenskou konvenciou a všetkým, čo treba a čo sa nesmie. Veď si to povedzme na rovinu!

Brali sme sa v prvú novembrovú stredu. Na nejakej čudnej

radnici či čo to bolo, a ja som mala veľmi neprirodzene upravené vlasy. Okrem toho sa ceremónia začala o desiatej ráno a to značilo, že musím vstať okolo siedmej.

Doma nikto nič netušil, tak som sa normálne naraňajkovala, do igelitky strčila svadobnú róbu číslo 34, pretože ísť v električke v dlhých bielych šatičkách... Hm. Šialená predstava! Topánky na nízkom podpätku si po rokoch celkom určite nebudem vedieť predstaviť, také boli nenápadné. A obrad s obrúčkou sme vynechali, lebo kto by už len vyhadzoval peniaze na zlatý krúžok! Nevravím, že to bola svadba rovno hipisácka, veď som bola za elegantnú! Rozhodne však takéto obrady predstaviteľa národných výborov, magistrátov či mestských častí často nerobia.

Po úradníckom „a buďte si verní až do smrti“ sme sa šli rýchlo najesť, lebo hoci som raňajkovala, žalúdok mi vykrikoval ani kofa na trhu. Až som sa bála, že ho začujú všetci v sále vrátane prezidenta republiky visiaceho na stene.

Mali sme dvoch svedkov a veru stačilo. Veď potom nám kelneri priniesli štyri obedy na náš účet, hoci som sa snažila vyjednať iba predjedlo s pečivom. Tak teda budem konkrétna. Ruské vajce s oblohou a kyslou uhorkou navyše, naši dvaja hostia trvali aj na polievke, aj na druhom. Nuž a dezert sa im zdal celkom samozrejмый.

Moja prvá noc v náručí manžela ma trochu sklamala. Ani neviem prečo, myslela som si však, že v takú noc lietajú okolo postelí novomanželov anjeli a svätójánske mušky, že trpaslíci ponúkajú zamilovanej dvojici šampanské... No dobre, bol unavený a normálne, bez hanby mi zaspal. Ráno povedal, že prvá som chrnela ja, a teda... čo mal robiť. Vytrhnúť novomanželku zo snenia sa vraj neopláca. Hm... veď je to klamstvo, vravela som si prekvapená!

PRVÝ posvadobný deň

Hneď ako som sa prebudila vedľa už vlastného chlapa, zavolala som ockovi, že som vydatá. A ocko, ani neviem prečo, začal vydávať čudné zvuky. Také tie plné prekvapenia a čudovania sa. A že koho som si vlastne zobrala.

No teda, tati... To je otázka! Veď predsa môjho frajera! Maroša! vravím ja na to a otec stíchol. Nevedela som, či padla linka, či odpadol človek na druhej strane aparátu... Napokon však prehovril: Vrael som ti predsa, že ten chlap nie je nič pre teba! Vrael som ti to!

No ty si zlatý! Hádám ja viem najlepšie, kto je pre mňa a kto nie! Ani ho nepoznáš! Videli ste sa dva razy či koľko a už máš silné reči. Aby si vedel, toto teda nie je dobrá náhrada za blahoželanie! Halóóó! Vydala som sa! A máš teda povedať blahoželám, dieťa moje!

Položil. Môj prvý zlý pocit v prvý deň manželského života. No nevádí. Ako vravia Česi, to sa poddá. Ak sa teda nerozvediem, ak budem žiť aspoň priemerne príjemný život.

Maroš sa zobudil druhý a že poď ku mne, moja víla. Šla som. Včera večer sme si síce vraveli, že i napriek voľnu v práci by tam predsa len mal skočiť, lebo má rozrobené samé dôležité veci, ráno sa mali veci inak: Ty si moja dôležitá vec! Dnes celý deň si mojou vecou iba ty, šepotal mi do kučeravých dlhých vlasov a naozaj som sa cítila ako princezná. Veľa rozprával, avšak samé lichôtky a sladké medoviny. No výborné! Naozaj výborné!

A čo budeme papať? prišlo mi odrazu na rozum, lebo môj láskou unavený zrak zablúdil na hodiny. Viseli oproti na kuchynskej stene, rovno mne pred nosom.

Seba, zašepotal a hneď sa do mňa aj pustil.

Vstala som okolo druhej popoludní a v kuchyni nebol ani suchý rožok. Aha, zabudla som napísať, že môj milý mal malý, ale vlastný byt, a to je také skvelé, že škoda reči. Len my dvaja. Na celých štyridsiatich metroch štvorcových iba my dvaja!

Vstal chvíľu po mne: V chladničke mám rozmrazené kura. Môžeš ho upiecť, povedal a zatváril sa ako hosť v reštaurácii.

Ja? V živote som nepiekla kura! Skús ty! Si skúsenejší! Vyšlo so mňa a naozaj ma zarazilo, ako si to vôbec dovolil povedať. Vraj upeč kura. Ešte stále som sa cítila ako na návšteve.

Pozrel na mňa ako na mierne švihnutú: Počkaj, počkaj, láska! Čo mám zlé informácie? V domácnostiach predsa varia ženy, nie?

Nech varia! U nás varíš ty! Aspoň teda prvých desať rokov! Kým sa nenaučím, odvrkla som, ale vzápätí som sa mu zavesila okolo krku, aby si uvedomil, že mňa teda má celkom vážne na krku. Vybozkával ma a konečne sa pustil do kuraťa.

Večerali sme o tri hodiny. Kura bez ničoho. Dokonca aj celkom bez príboru. Trhali sme mäso ako hladní praľudkovia a po prvý raz som videla Maroša s celkom, ale celkom mastnými ústami a bradou. A potom obaja šup do vane. Nuž... v malej kúpeľni sú logicky aj malé vane, moje dlhé nohy z nej teda trčali, pokojne mohli poslúžiť ako vešadlo na uteráky. Jeho telo takmer vypadlo na chladnú gumu položenú na dlážke. Rýchlo sme sa vyumývali a hybáj znovu do takmer teplej postele.

ÔSMY deň po svadbe

Ešte som si celkom nezvykla na nový byt. Lepšie povedané iný byt. Bývame celkom na prízemí, nebo však našťastie vidím. Za najstrašnejšiu vec považujem to, ak človek zo svojho obloka nevidí nebo. Pretože ak nevidí nebo, cez deň nevidí slnko, v no-

ci mesiac a hviezdy a veruže ani nevie, aké je vlastne počasie. Či najedované, či veselé... Pred naším činžiakom je malý park a ešte menšie stromy. A keď sedím na balkóne, pekne krásne pozerám na vrchy hláv ľudí prechádzajúcich okolo. Dnes popoludní som vešala bielizeň, teda, aby bolo jasné, práčku ešte nemáme, prala som v rukách, a keďže chýbal i prášok na pranie, do umývadla som naliala trochu šampónu na vlasy. Nech pení! No a teda... šla som potom vyvesiť asi troje mojich nohavičiek, jednu podprsenku, dvoje Marošových slipov a jedno tielko a odrazu... Božemôj! Kto neprechádza popod náš balkón, lepšie povedané lodžiu! Najväčší krasokorčuliar sveta! Sám veľký Ondrej Nepela! Nebol to veľký chlap! Zdalo sa mi, že je jemne nižší, mal však krásne oči! Mandle posadené do jamôk pod hustým čierny obočím. A aký bol upravený! Zodvihol hore hlavu, pozrel na mňa a povedal: Dobrý deň!

Skoro som šťastím umrela: Dobrý, povedala som a vymenili sme si úsmevy. Zadrž, dievča, vravím si, veď si čerstvá manželka! Vtedy som ešte nevedela, že dievčatá ani veľmi mladé ženy tohto nádherného chalana nezaujímali. No dobre, dobre... Toto celé je bohapustý výmysel! Ondrej Nepela už predsa dávno umrel! Len som chcela mať v tento deň zážitok s nejakým slávnym človečikom! Ani neviem, prečo mi zišiel na myseľ práve on. Možno ale viem! Voľakedy naozaj býval vo vedľajšom vchode a každú nedeľu kráčali popod náš dnešný byt aj s mamičkou a oteckom do kostola. Vravia to všetci pôvodní obyvatelia tohto činžiaku.

Večer som to vrela Marošovi, ten ma jemne pohladil po líci a že: Len sa z toho, moja, nepototo! Vraj tu síce naozaj býval a denne chodil popod tento balkón, avšak mnohé historiky okolo neho, tie najzaujímavejšie, si ľudia určite povymýšľali. V podsta-

te... Na svete je pravdivých iba minimálne množstvo vecí, ktoré ľudia aj tak považujú za skutočné.

Nevarila som ani dnes. Nevieť variť. No jednoducho variť neviem. Myslím si, že ak má niekto devätnásť a chodí do školy, variť nemusí. To nevedí, že je vydatý, že má muža. Môj muž má našťastie veľmi rád klobásky a salámy a párky, niekedy vajička. Tak mu to striedam. A niekedy sa postaví k sporáku on, aby ma prekvapil a pripravil niečo výnimočné. Napríklad krupicovú kašu.

Popoludní som mala prednášky, času na domáce práce teda nezostalo. Ani za máčny mak. Počúvala som hudbu, poumývala všelijaké fľaše, čo museli ísť do separátneho koša, a ešte niečo. Dole v chodbe som objavila dosť objemné skrinky a jedna z nich patrí môjmu mužovi. Strčila som do nej všelijakú posteľnú bielizeň a nejakí páni práči mi ju o týždeň vrátia čistú a vyžehlenú. Volala som to hneď mamičke a tá, že či si môže doniesť tú svoju! Šikovná, nie?

S Maroškom sme spolu týždeň a musím sa priznať k ďalšiemu problému. Teda... je iba môj, Maroš zrejme podobný nemá! Keď je doma, radšej nejdem na toaletu. Naozaj neviem prečo, sme predsa manželmi, jedno telo, jeden tanier, jedna lyžička! Tak sa nepríjemne cítim, akoby som robila niečo veľmi, ale naozaj veľmi nesexi. A nemôžeš robiť pred chlapom, s ktorým spávaš, nesexi veci! Nie? Tak to všelijako komplikovane riešim, a keď spolubývajúci zabuchne vonkajšie dvere, už aj vbehnem do maličkej miestnosti, kde sa nemôžem ani otočiť. Som to vrela mamičke a tá so smiechom povedala, že to prejde: Po pol roku budeš pred ním robiť také strašné veci...

Napríklad čo? vravím ja.

No napríklad, napríklad... Možno si budeš aj vrtať v nose. Ak ťa v ňom začne niečo znervózňovať!

Nuž... neviem.

Ešte som dnes uvarila tri vajička, urobila Marošinkovi obložené chlebíky bez masla, nijaké doma nemáme, a hybáááj ozlomkrk do školy. Tá ma inak už dosť unavuje, som v druhom ročníku a okrem štúdia ešte chodím niekedy večer uvádzať do Národného divadla návštevníkov. Pomáham im nájsť správne miesto, sedadlo, aby ho dlho nehľadali... Som taká nejaká akoby hosteska.

Dnes prišiel do divadla môj bývalý spolužiak zo strednej. Aj s frajerkou. Zdala sa mi od neho staršia, veď Jaro má rovnako ako ja, a Žana... určite o pár rôčkov viac! Zoznamoval nás, no človek sa nemôže opýtať: A ty máš koľko rokov? Lebo naozaj vyzeráš staršie než tu môj spolužiak!

Po divadle ma pozvali na malý drink. Šla som. Ani však neviem prečo, po celý čas som v sebe cítila čudný, nepríjemný nepokoj. Hlodal mi nielen žalúdok a sťahoval hrdlo... Akoby som nemala nárok s nimi sedieť, akoby som mala byť niekde celkom inde. Neviem, čo to bolo. Nechutné prežívanie súčasnej chvíle ma chmatlo po prvý raz. Týždeň po svadbe som po prvý raz pocítila akýsi primitívny druh neslobody. Celá som sa ošivala, pozerala na hodinky od Maroška... Jemné zlaté ručičky sa dvíhali a hrozili mi ako manželova ruka ukazovákom.

Čo ti je? spýtal sa napokon Jaro.

Je neviem! Zdá sa mi, že by som mala byť doma. Pri mužovi!

A prečo? Čo sa bojí?

To nie, ale som už predsa vydatá žena! Som už týždeň vydatá! povedala som trápnosť nad trápnosť a obliala ma hanba.

Nebud' smiešna! Ľudia nemusia kvočať jeden vedľa druhého! Veď budete spolu celý život! Hádám mu nechceš stále sedieť pri zadku! povedala Žana a pozerala na mňa ako na kotkodákavú sliepku z dedinského dvora.

Viem, že mala pravdu, ale radšej som rýchlo dopila a bežala na autobus. Lebo to je ešte druhá vec. Nebývame v centre, bývame na sídlisku. Nebola som na to naučená, absolútne neovládám čísla spojov a ani zastávky, odkiaľ a kam a čím sa môžem presunúť.

Našťastie, všetko som zvládla a pol hodiny pred polnocou môj kľúč odomkynal dvere malého, útulného bytu.

Stál v chodbičke. Pravdaže, menšej od celého bytu! Malej ako buda pre väčšieho psa.

Kde si bola? opýtal sa a oči mu iskrili ako zlo v druhej svetovej. Odrazu som okamžite potrebovala ísť na toaletu. Stláčala som k sebe nohy a nie a nie niečo vymyslieť. Stáli sme rovno pri dverách do tejto prepotrebnej miestnosti. Rozbehla som sa do kuchyne, zobrala vedro so smetím, vrazila ho Marošovi do ruky: Na! Choď ich vyniesť, a vystrčila som chlapa pred dvere.

Našťastie sa nezmohol na nič a ja som rýchlo vbehla do miestnosti, ktorá ma v prítomnosti manžela takmer odstrašovala a ja nie a nie sa s ňou skamarátiť.

Som šikovná. Keď sa vrátil, moja maličkosť opäť stála v chodbe s vyťahnutými nohavicami a umytými rukami: Bola som so spolužiakom a jeho frajerkou na panáka.

No tak to teda moja zlatá nie! Na to si nezvykaj, povedal, a ja že: A prečo? Bolo to príjemné! Rada si to zopakujem.

Pozeral na mňa nechápavo, niekoľkokrát mu trhlo kútikom úst, nie však od veselosti, a ja som pochopila, že takéto kúsky často robiť nemôžem.

DESIATY deň po svadbe

Dnes je piatok. Posledný deň, keď musíme pred víkendom z domu. A dnes mám toho teda naozaj požehnane! Zobudila som sa okolo siedmej ráno. Ešte z postele pozerám na stromy, ktoré rástli pred naším domom, kymácali sa ranným vetrom jesene a topole plakali krásne vyfarbeným lístím. Kopec oproti obloku sa celý ukryl pod žltnúcu trávu, nad ním les, v ktorom podľa mňa mohli žiť iba ak zajace. Ľudia zo sídliska sa správali veľmi rozpínavo, piknikovali, behali po lesných cestičkách, decká kričali ako odušu, prosto, mestský les bez lesných obyvateľov. Mám rada tento výhľad z postele. Cítim, akoby sa mi upokojovala duša, akoby sa napĺňala vôňou ihličia a malinčia... Podľa mňa len romantické predstavy mestského dievčaťa. Teda... pardon. Mestskej paničky.

Držala som Maroša za ucho, vôbec mu to neprekázalo. Spal ako po tvrdej šichte a vedela som, že aj dnešný deň má ťažký.

Vstávajme, pane, ťahám napokon ucho, Maroš sa nevrlo obrátil chrbtom k svojej milovanej žene a že neotravuj, pusa.

Som hladná! Prosím si raňajky! zamrncali moje ústa, brána do lačného brucha. A veru... vôbec mi to nebolo treba.

Raňajky pripravujú manželky, odvetil, a hoci sme noc čo noc spali spolu iba desať dní, už som vedela rozpoznať, čo vraví vážne a čo len tak, nech nestojí reč.

Nejdem! Nejdem a nejdem! vzoprela som sa.

Ideš. Ideš, láska! povedal jemne a ani sa ku mne neotočil.

Vstala som teda, vyšuchtala sa z teplej, širokej postele, a hoci bol november, vrazila do mňa nekompromisná ľadovizeň. A nielen do duše. Moje telo v spánku prikrývala jemná priehladná nočná košielka, pretože mamička mi to povedala jasne:

Nie aby si sa navliekala do tej flanelovej, čo máš po babičke! To sa celkom vážne neopováž!

Viem, prečo to povedala! Mám síce iba devätnásť rokov, ale viem! Flanelová nie je ani trochu sexi. Teda... podľa chlapov. Podľa mňa je brutálne zvodná! Ale počúvla som matku! Nech je, ako chce, vyzná sa viac než ja. Hoci na druhej strane si vravím, že my s Maroškom sme celkom iní, a keďže sa milujeme, ako sa len najviac dá, také hlúposti so sexi či nesexi košeľou riešiť nemusíme.

Šla som najskôr do kuchyne skontrolovať, čo doma vôbec máme. Malá chladnička, čo mal môj chlap ako starý mládenec, pozerala na celý svet kuchyne ošarpanými dverkami a v nej... No teda. Nič! Veľké zízajúce nič a to znamenalo, že niekto z nás dvoch musí do obchodu. A hneď som aj uhádla, kto to bude.

Na nočnú košeľu som natiahla texasky, na holé nohy obula čižmy po členky, strčila sa do jesenného kockovaného kabáta a là anglická lady, vzala peňaženku a podho pánovi veľkomožnému po čerstvé pečivo a masielko a nejaký dobrý syr.

U rodičov som nakupovať nemusela. Kým som sa teda zorientovala v tovaroch... moje nakupovanie sa podobalo na pobežovanie človeka bez cieľa.

Si krásna a múdra! Všetko sa naučíš! polichotil mi milý a mne až neskôr došlo, že medovými fúzami ma celkom určite cvičí na profesiu manželky a osobnej posluhovačky.

Och, nevadí! Aj tak ho ľúbim! Ako pečenú zmrzlinu! Ako lievance bez javorového sirupu, vrela som si cestou do obchodu a texasky na holom tele, bez spodných nohavičiek, chladili mladé nohy, zadok... Naozaj nič príjemné.

V samoobsluže rad ako voľakedy pred Vianocami. Predo mnou stál náš sused, krásny mladý pán archeológ, a keď sa na

mňa pozrel tými modrými očami... Vydatá-nevydatá, páčil sa mi.

Idete po rožky? spýtal sa a ja že áno.

Ja by som vám to nedovolil! Máte byť v teplej posteli a snívať! usmial sa a mne to bolo také nepríjemné. Rada vstávam zavčasu ráno a rada nakupujem rožky! vyšlo zo mňa ako cícerová nátierka menom Cícerka z plastového črievka.

Usmial sa a iba povedal: Keby ste niekedy niečo potrebovali a ja budem doma... Nech sa páči zazvoniť.

Ó, ďakujem pekne, zmošla som sa na trochu rannej zdvorilosti a už sme sa obaja a každý samostatne sústreďovali na vlastný nákup.

Doma stále všetci spali, tak som vytiahla hore rolety a zakričala: Raňajky!

Maroš poslepiacky vstal, šiel do kúpeľne, potom vošiel do kuchyne, nahý si sadol za malý stolík a povedal: Ty si sa ešte nesprchovala? Prečo si stále v košeli?

Lebo som bola nakupovať. O chvíľu som pod sprchou! Dobrú chuť, láska!

No vidíš. Keby si si nakúpila včera, mohla si o pätnásť minút dlhšie spinkať! šomral a hliníkovým nožom si maslom natieral pečivo belšie od fajnovej múky z trubínskeho mlyna. Cítila som sa čudne. Ešte je len ráno a už ma tri razy podpichol. Bez kúska humoru, celkom vážne.

Počúvaj, starý. Dnes si nejaký veľmi predpotopný pánko! Ako z osemnásteho storočia. Čo ti je?

Prečo? Nič mi nie je. Len ti musím všetko vravieť! Akoby si sama nepremýšľala.

A nebolo by lepšie, keby si všetky tie vecičky robil sám? Lebo vieš, kým mi to vysvetlíš! trochu ma rozrušil.

Musíš sa to naučiť! Ako by si mi inak mohla robiť manželku? povedal celkom vážne a ja som prvý raz práskla o zem hrnček s mliekom: Nechcem ti robiť manželku! Chcem byť tvoja celoživotná láska a chcem, aby si niekedy aj nakúpil, aj uvaril, aj upratal... Nemôžeš si predsa myslieť, že sú to moje povinnosti. A tvoje, Maroško, ak sa teda smiem spýtať, tvoje sú aké? Myslím tu, v našom byte!

Toto sú aké otázky, Evinka? Čo mám robiť v byte? Vysávať? Umývať obloky?

No vidíš! Dobre vravíš, chlapče! Tak napríklad umývať obloky. Vyzerajú, akoby sa nimi prehnelo stádo špindúrov. A vyzerali tak aj keď som sa sem nastahovala. Ja ti teda tvoje zasrané obloky umývať nebudem! ohradila som sa vehementne a Maroš pokojne povedal: Popoludní, prosím ťa, skoč do drogérie po nejaké saponáty. Cez víkend budeš mať na ne dosť času...

Chcela som puknúť hnevom, ponížením, bezmocnosťou. Naša prvá riadna hádka. Taká, že sa mi zdalo, akoby predomnou sedel celkom cudzí človek. Naša prvá hádka. Prvá a vyzerá to tak, že ani zďaleka nie posledná!

TRINÁSTY deň po svadbe

Dnes som bola dlho v škole a potom ma čakala úloha bile-tárky. Auto nemáme, premiestňujem sa iba tak, bez krídiel, zato však na nohách a tie niekedy bolia ako čertova zlomená ruka. Chcela som si kúpiť nové topánky, peniaze má však Maroš a mne sa zdá trápne pýtať si. Zajtra možno zavolám ockovi, aby mi dal nejaké drobné. Nebude to blbé? Veď mám predsa muža! Neviem, neviem...

Domov som sa vrátila naozaj neskoro a ešte som musela pripravovať nejaké veci na zajtrajšie predpoludnie, profesor litera-

túry nepočká. Maroš našťastie nebol doma a keďže som našla v chladničke jedno vajíčko, patrilo celé mne. Urobené rýchlo, len tak, na kúsku masla, riadne volské oko aj s mihalnicami. Veľká žltá zrenička pozerala na svet veselo... Zrejme videla optimisticky, videla farby slnka. Našla som aj kúsok staršieho chlebička... S medovkovým čajom veľká pochúťka.

Lenže... Marošovi nezostalo celkom nič. Zdá sa mi, že bojujeme, kto z koho. Ak ustúpim, už sa nedostanem z nijakej povinnosti. Zvykne si, kto je v dome na domáce práce, a ja budem fretkovať po celý život. To mi povedala moja o dosť staršia kamarátka Hana Vávrová. Rozviedla sa kvôli tomu, že ju muž využíval ako ťažného koňa. Drhla parkety, umývala obloky, varila a piekla, dokonca maľovala steny bytu. Možno má pravdu. Lebo ako počúvam milovaného manželíka, všetky moje povinnosti ovláda perfektne. No svoju, aspoň jednu jedínú, vôbec nespomína. Akoby stačilo, že mi niekedy v noci šeptá krásne slovíčka a ja z nich umieram. Ráno je však iné ako noc. Ráno prináša povinnosti, starosti, vybavovačky, zariaďovačky, nakupovačky... A kto to má všetko robiť? Hoci sme spolu krátko, prestáva sa mi status manželky páčiť. Stále niečo musím a musím, stále mi pribúda domácich prác... Ja si myslím, že manželstvá vymysleli muži, aby mali doma zadarmo slúžku aj milenku... Nevieť, neviem, ako sa toto dá vydržať celý život!

Keď sa vrátil Maroš domov, oznámil mi, že sa najedol v meste, lebo vedel o prázdnej chladničke a vedel aj to, že ja som si ju určite ráno nevšimla.

Počkaj... ty si jedol a mne si nič nepriniesol? nechápala som a on len tvrdo odpovedal: Áno! Jedol som a tebe nenesiem ani odrobinku. Máš sa poriadne starať o domácnosť.

Maroško, ja sa s tebou rozvediem. Normálne ťa opustím

a normálne sa odsťahujem, odvetila som a jeho tvrdá tvár dostala od manželky veľkú a dlhú pusú: A zostaneš sám ako kôl v plote, dopovedala som po bozku.

Nie, miláčik. Ty sa to všetko pekne naučíš a budeme si žiť ako dvaja holúbkovia!

Hej. Ty budeš nežne hrkútať a ja zháňať obživu.

Presne. A uvidíš, ako sa ti to zapáči. No a teraz šup do postele. Sme novomanželia! Čo tu strácame čas? pozrel na mňa, zobral ma za ruku a uložil medzi perinu a vankúš.

Počkaj, je iba deväť hodín! Nepôjdeme predsa spať! snažila som sa vymaniť z povinnosti milovania, pretože slová, ktoré povedal pred niekoľkými minútami, sa mi vôbec nepáčili.

Nejdeme spať, láska! Ideme robiť niečo celkom iné, vyslovil pomaly, potichu, a cítila som, ako mi rozopína malé biele gombičky na blúzke, ako mi sťahuje texasky.

Toto je na spolužití najzradnejšie. Toto. Milujete sa, kedy ktorý chce, a zdá sa vám, že spoločný domov tvorí najmä táto časť života. Emotívna, naruživá...

Po dvoch hodinách nekonečných vrcholov a pádov zaspal. Vstala som z postele, aby som zapísala všetko, čo som si z tohto dňa pamätala. No zase... nie sú to nijaké bombastické zážitky, avšak v priebehu dnešného večera som sa rozhodla ráno si vypýtať od Maroša peniaze. A nielen na topánky! Nie, nebudem škamrať od ocka! Veď s týmto tu prežívam všetko, čo vo svojom mužskom živote potrebuje, a to celkom bez nároku na honorár.

Milujem ho. A nech je aj taký, aký je. Naozaj ho milujem!

Možno by som mala poumývať hrnčeky z raňajok a pripraviť si veci na zajtra. V škole budem iba do jednej, potom skočím do univerzitnej knižnice.